

колиба, отъ която блѣшукаше слаба свѣтлина. Страхъ обвзе Бояна, като се видѣ самъ самичъкъ въ тая гора. Тихо се приближи до прозореца на колибата и се вслуша, но изведнажъ вратата се отвори и се показа една хубава мома. Тя бѣ облѣчена въ бѣли дрехи, а по разпуснатитѣ ѝ коси блѣщукаха ясни звѣздици отъ елмазъ.

Боянъ се оплаши, а тя, като го погледна, запѣ съ сладъкъ гласъ:

Азъ съмъ малка Фея

Царица тукъ въ лѣса;

Съ цалувки и цвѣтя

Обсипвамъ малкитѣ дѣца . . .

и съ хубави цвѣтя засипа Бояна. Тя се приближи до него, хвана го за рѣка и почна отново да пѣе:

Азъ съмъ малка Фея

Царица тукъ въ лѣса . . .

Слѣдъ пѣсенъта тихо поведе Бояна въ колибата си. Боянъ се намѣри въ една голѣма стая блѣстяща цѣла отъ злато.

— Колко е хубаво тука! шепне си той, а Феята го обсипва съ миризливи цвѣтя.

Боянъ изгледа хубаво стаята и видѣ, че по стѣнитѣ ѝ блѣщатъ очи, много очи, които се отварятъ, гледатъ го страшно и пакъ се затварятъ . . . Погледва момата, а тя се смѣе и голѣмитѣ ѝ очи страшно се отварятъ и затварятъ.

Спомни си той за приказкитѣ на баба си и страхъ го обвзе, като помисли, че може да се намира при малката самодива. Започна Боянъ да вика, да плаче, а очитѣ го още по-страшно гледаха.